

אז החלטת שאתה עצוב

אתה בן 21, שוכב לך על מיטת שיזוף במרפסת שמש מפוארת באקפולקו, מקסיקו. זהו אחד מבתי הנופש של הדודים שלך, עוד אחד מהם. אתה משתזף בשמש ומתעטש את העיטוש השלישי שלך בחמש הדקות האחרונות. זו התזכורת שלך לקחת כדור נוסף. השפעת תפסה אותך לפני כמה ימים, אבל היום היא באמת מחזיקה אותך קצר. כולם בים, או בבריכה, או איפשהו, צורכים איזה משהו. אתה שוכב כאן בבדידותך ומרגיש כמו פספוס השנה. עננה כלשהי מערפלת את המוח ואתה די מסכן בסך הכל. אז אתה שוכב על מגבת שפרושה על מיטת שיזוף, במרפסת שמש באקפולקו, מקסיקו, משקיף אל הים הנפרש לפניך כמו גלויה, ואתה עצוב. אתה פשוט עצוב. היו לך כל מיני תכנונים עם ביאטריס, הבת דודה הרחוקה מספיק בשביל לגרות אותך. התכנונים היו בהחלט תמימים לכאורה אבל מלאים בפלירטוט חופשתי קיצי. כרגע אתה לא רוצה לראות אותה, או אף אחד אחר. אתה לא במיטבך. כל מה שעשית בחצי שעה האחרונה (בהנחה ולא איבדת תחושת זמן) זה לחשוב על כמה שאתה מסכן. ואתה לא טועה. אתה די מסכן, ואפילו אומלל. השאלה היא מה אתה מתכוון לעשות עם זה. אתה שם לב שכוס המים לידך כבר התייבשה לחלוטין ואתה מחליט שזה טיימינג נכון לקום להביא את הכדור המיועד ההוא. אתה ממלא כוס מים בעצמך, בלי שאניטה העוזרת (משרתת) תרגיש, כי גם איתה אתה לא יכול להתמודד כרגע, ואתה נוטל את הכדור. אולי עכשיו אתה תרגיש יותר טוב, אולי העננה שעוטפת את המוח תתפור, אולי תוכל לדבר עם ביאטריס, היא באה מרחוק, כמוך. ציפיתם להיפגש. יש לכם זיכרונות ילדות משותפים ולאחרונה אפילו פיתחתם זיכרונות חדשים מארץ הקודש. ביאטריס עכשיו ילדה גדולה והיא באה לאקפולקו לראות אותך, וגם אתה ילד גדול. כל הכוכבים מסתדרים, אבל הם כותבים בשמיים בגדול "שפעת". החתונה עוד שלושה ימים ואין לך ספק שאתה כבר תבריא עד אז, אז למה אתה כל כך עצוב? לא היית נחמד במיוחד לכולם, אתה מהרהר ומניח את הכוס הריקה בחזרה על השיש. היית מרוכז בהיותך קורבן ונכנסת עמוק יותר ויותר לעמדת מגננה לא ברורה ולא מגובשת מספיק. די הבכת את עצמך, בגדול. התנהגת כמו ילד קטן. עכשיו אתה מבין את זה, עכשיו אחרי שהיה לך קצת זמן לרבוץ במרפסת השמש המפוארת לבדך ולתהות למה בעצם אתה כל כך לא נהנה. בחצי שעה האחרונה הגעת למסקנה שאין לזה שום קשר אמיתי לשפעת שמשלתת עלייך. אולי, אתה מרשה לעצמך להשתעשע במחשבה, השפעת היא סימפטום של דבר אחר, אותו הדבר שבאמת גורם לך להיות עצוב. אתה אוהב להגדיר את עצמך כ"עצוב" כרגע. זה מזכיר לך מסכנות ילדותית נושנה ונוסטלגית. הנוסטלגיה עצמה מעציבה אותך ולא במקרה. אתה מבין שאתה רוצה ללכת מכאן למקום מוכר – אם בהווה ואם בעבר. אתה פשוט ילד בן 21 שמגלה שחופשה משפחתית היא אותו אתגר מוכר ונבזי מגיל 16. קשה לך. קשה לך שקשה לך, ונמאס לך מזה. שפעת או לא שפעת, אתה מרגיש מחוץ אחרי כוס נוספת של מים וכדור שאמור לעזור בשעות הקרובות. אתה לא מתכוון לרבוץ פה ולהיות מסכן, לא עוד. המחשבות הקרות האלה מדבקות ונושאות איתן מחשבות נוספות וקרות יותר ואתה כבר צללת עמוק היום לתוך שלולית קפואה של דכדוך. הדרך לצאת מזה, לצאת ממהו, היא פשוט לצאת. משנה מקום משנה מזל, אתה אומר. כל מה שאתה צריך הוא לבלות רגע עם עצמך, לזכור שאתה היוצר האגדי והבלתי מעורער של גורלך. אתה שמח לרגע על הנימה הפרו-אקטיבית החדשה שמתגבשת בך ואתה ניגש לחפש את הכפכפים. אחרי פיזו חניני בבית אתה חמוש בכפכפים, משקפי שמש, מגבת לבנה, ספר, מחברת ואז אתה מבין שאתה צריך תיק. אחרי פיזו נוסף ומעט פחות חניני אתה חמוש רק בתיק ובתוכו מגוון פריטים שיזינו אותך במסע הרוחני שאתה יוצא אליו – המסע להחלמה מעצב (עם השפעת השלמת).

אתה מתכוון לצאת מהבית למסדרון כשלפתע אתה שומע קולות מהצד השני. אלה ההורים שלך ואחייך הקטן. כולם נכחו מחיצי אש קטנים שירית עליהם כל הבוקר. אתה רוצה להתנצל, אבל אולי אחר כך. כרגע אתה מעדיף להיעלם. אתה במצב רגיש, הדבר היחיד שיכול לעזור לך הוא אתה עצמך. אולי עדיף לך באמת להימנע מכולם עד לרגע הנכון. אתה צריך הצלחות, לא כישלונות, וכל מפגש כרגע יהיה מפלה. בצעד משונה אתה מחליט להתחבא. אין ספק, זה קצת מדליק את ההרפתקן שבך. אתה נכנס לחדר הארונות שלייד הכניסה וממתין לשעת כושר להבליח החוצה בלי שאף אחד ירגיש שהיית פה.

הם נכנסים. אתה שומע קולות. אמא שלך תוהה איפה אתה, אבא שלך אומר משהו שלא עוזר. אח שלך שקט בינתיים. לוקח להם די הרבה זמן לקלוט שאתה לא פה. אמא שלך קוראת בשם שלך כמה וכמה פעמים ואתה כמעט

מתפתה לצעוק עליה מחדר הארונות שכנראה אתה פשוט לא פה. הם מסתובבים הלוך וחזור בבית, מניחים דברים בחדרי השינה, יוצאים למרפסת, מוציאים דברים מהתיק, ממלאים מים במטבח. המטבח קרוב לחדר הארונות ואתה מצליח לזהות את הלגימות האינטנסיביות שחייבות להיות שייכות לאחייך. אתה ממפה אותם על פי שמיעה: אחייך שותה במטבח, אמא שלך מוציאה מתעסקת בתיק בסלון, אבא שלך נעלם בחדר - ככל הנראה ננעל בשירותים. זה טוב. נשארו רק שניים להיפטר מהם. אתה מחכה. לפתע אמא שלך שואלת את אחיך אם הוא חושב שאתה בסדר. אתה נחרד מהמעמד שאתה נמצא בו לפתע. הדרך שהיא אמרה "בסדר" ... אתה כמעט יכול לראות את הקמט בין עיניה. אחייך מרגיע אותה ואומר שאתה סתם מבואס בגלל השפעת. מבואס זו המילה שגם אתה משתמש בה כשאתה עצוב. למען האמת, השאלה של אמא שלך נוגעת לך בעצב חשוף, כי גם אתה שאלת את עצמך את השאלה הזו לאחרונה. הקלות שבה אחייך הקטן פתר את העניין, יש בה משהו מרגיע ומלחיץ בו זמנית. זה כמובן מרגיע, שהשפעת היא מקור כל הבעיות. אתה עצמך גם נתלית במחשבה הזאת כל הבוקר. אבל זה דבר מלחיץ מאוד לחשוב שכזו שפעת יכולה לגרום לכזה עצב. איפה מערכת החיסון הרגשית? אתה יודע שזה לא העניין. הבנת את זה לפני כמה דקות כששכבת על מיטת השיזוף והחלטת להמשיך להיות חולה ולהפסיק להיות עצוב. אמא שלך לא קונה את התשובה שלך אחייך. כל הכבוד אמא. אתה רושם לעצמך תזכורת לפתוח איתה את עניין העצב בזמן כלשהו. אתה תוהה מתי יגיע הזמן שבו תרגיש בנוח לדבר על זה: האם כאשר יכולו כל הקיצים ותרגיש את האדמה בולעת אותך, או דווקא כאשר תגבר על כל המשוכות ותרגיש רם ויציב בעולמך. מאיזה מקום אתה משתף בפחדים? מחשבות אלה ממלאות את החלל השקט של חדר הארונות כמעט לכדי פיצוץ. לפתע אתה קולט כמה בולט השקט שאתה נמצא בו ולאחר כמה שניות של הסתגלות אליו אתה מבין שאמא שלך ואחייך כבר לא נמצאים באזור. אתה מקשיב ביתר שאת, מנסה בכל זאת לשמוע רמז לחיים. משלא נשמע כלום אתה פותח את הדלת לכדי חריץ ובמהרה לוקח הימור ופותח אותה לרווחה. אתה עומד שתי שניות מול סלון ריק, מסתכל לשני הצדדים בחטף, ובצעד חתולי פותח את דלת הדירה ויוצא למסדרון. אתה צועד חמישה צעדים מהירים ומודעים לכיוון המעלית ולוחץ על הכפתור. אלו רגעים של מתח מורט עצבים. אתה מרגיש חשוף עד מאוד. המסדרון פתאום נראה מואר יותר. כל שנייה הופכת לשלוש. רגעים מורטי עצבים. המעלית נפתחת לבסוף ואתה צועד פנימה בדיוק ברגע שאתה מבין ששכחת את התיק בחדר הארונות. אין מה לעשות, זה לא משנה כבר. אתה נכנס, לוחץ, הדלתות נסגרות, יצאת לדרך.

כפכפים לרגלייך ובגד ים למותניך אתה יוצא מהמעלית אל רצפת האבן הלבנה שמובילה לבריכות. השמש עומדת באמצע השמיים ואתה תוהה עד כמה רחוק תוכל להגיע עם ההרפתקה שלך בלי חולצה. הנמשים המכסות את הכתפיים הלבנבנות שלך לוקחים נשימה עמוקה והנה אתה צועד לכיוון הבריכה הקרובה. לא אל הבריכה עצמה אתה רוצה להגיע אלא אל רצועת החוף שנמצאת אחריה, עליה השקפת מלמעלה לפני כמה רגעים. לפתע אתה נהיה מודע מאוד לאפשרות שביאטריס נמצאת בסביבה עם החברה הזו שלה שלא ממש מסתכלת לך ישר בעיניים. הן בטח משתופות על שפת הבריכה. אתה סורק את האזור במהירות במבטך ולא מוצא דבר. אתה שם לב שאתה שמח על כך. כרגע זה זמן להיות לבד. אתה וביאטריס לא תוכלו לבלות לפני שתצליח לבלות עם עצמך, כך אתה מאמין. אתה חוצה את הבריכה במהירות, מנסה להיטמע בפסיפס האבנים הרטובות, משפיל את הראש כדי לא למשוך תשומת לב מיותרת, ביאטריס יכולה להיות בכל מקום. אתה שומע ילדים משחקים בקולי קולות עם כדור מתנפח ענקי במים. אתה מבחין בשלוש בנות גילך משזפות את גופן משמאל, ליד הג'קווי. אתה רואה קבוצות קבוצות בכל מקום וכשאתה מגיע סוף סוף לקצה הבריכה ובהונות רגלייך כמעט נוגעות בחול - אתה נעצר. הרוח של הים לא מותחת את מפרשיך. משהו נשבר בך. לפתע כל ההרפתקה הזו נראית מאולצת למדי. הגעת לחול, הגעת לים, ועכשיו מה. אתה מתגעגע לחברים שלך. אתה מתגעגע לליאור ולהליכות שלכם ביחד. אתה מעלה ברוחך את החצר האחורית של הבית שלו, שם ישבת חבוק עם הילה לפני פחות משבוע והנחת לה להעביר יד בשיערך בזמן שליאור גלגל ג'וינט. אמנם סלדת מהשגרה הסיזיפית הזו ערב אחרי ערב, אבל כרגע גם סלידה ממהו מוכר הייתה מתקבלת בברכה. אתה מרגיש את אותו העצב שהרגשת קודם. בדידות כלשהי, חוסר משמעות, חוסר יציבות. כאילו תלשו אותך מעולמך וכעת אתה צריך ללמוד את חוקי הפיזיקה החדשים. איך הולכים, איך מתקשרים, איך שמחים. לא ידעת שאתה כל כך רגיש לשינויים, אבל הנה, הבהונות שלך מלטפות את החול הרך ואתה כמעט פורץ בבכי. למה? מחנק משתלט על גרונוך ואתה ניצב נטוע במקום שניות ארוכות. אתה בוהה בעובד אחד בעל חולצת פולו לבנה מסדר כיסאות על החול בשורה מושלמת. אתה מסתכל עליו בזמן שאתה נלחם בדמעות. אתה לא תרשה לעצמך לבכות עד שתבין למה זה קורה לך. אבל ההבטחה הזו לא מחזיקה מעמד ולאחר כמה שניות של התבוננות

במצבך אתה מבין שהדמעות פורצות ויהי מה. בצעד נמרץ אתה רץ אל הים ומשחרר מספר התייפחויות נבהלות בדרך. אתה מגיע לשפת הים וממשיך לרוץ ימינה. סתם בחרת. אתה רץ ומתייפח, דומע ומדלג. אתה נראה מגוחך לגמרי, אבל אף אחד לא יכול לראות אותך. אתה רץ ובוכה, מתרחק עוד ועוד מהים, מהבריכה, מהמרפסת המשקיפה על הכל, מתרחק מההורים, מאחיך, מאניטה, מביאטריס, מתרחק מהיום הזה, מהתחושות שסביבך כמו קורי עכביש. לאחר כמאתיים מטרים אתה מפסיק לרוץ ועכשיו אתה פשוט הולך עם ראש שפוף ובוכה ברצינות גמורה. אתה בוכה כמו שדמיינת בכי בחודשים האחרונים. אתה פשוט בוכה. הולך ובוכה ומשפיל את הראש ונכנס לטראנס עם עצמך ושוכח לחלוטין מהזמן. אתה לא יודע כמה זמן אתה הולך ככה אבל באיזשהו שלב אתה מסיים לבכות. אתה מרים את הראש ומוצא את עצמך באזור לא מוכר. עברת מספר מלונות. קילומטר לפחות, אולי אפילו שניים. אתה נעצר. אתה נמצא בחוף של מלון אחר, קטן בהרבה מהמלון שבו אתה שוהה. יש מספר שמשיות פזורות על החוף ולידם כיסאות ריקים. רק ליד אחת השמשיות, אפילו לא זו הקרובה לים, יושבת אישה מבוגרת. לא נראה שהיא עושה משהו מיוחד. חוף הים נגמר בגדרות קש מטופחים למחצה שמובילים לבריכה אחת בגודל בינוני. מאחורי הבריכה אתה רואה בר ולפני שהחלטת לעשות את זה אתה מוצא את עצמך הולך לכיוונו. תחושה משחררת של אחרי בכי אופפת אותך. הרע ביותר כבר הורגש, וכעת אתה חופשי ומשחרר לקבל אלייך את ההזדמנות שטומן בחובו הבר האקראי הזה. אתה חוצה את הבריכה הכמעט מיותרת מאנשים. בדרך, עיניך נחות לרגע על זוג אוהבים בג'קוזי ואז אתה מגיע לבר בצורת משולש שבו עומד נער שחום ושמן עם חולצת הוואי בצבע תכלת וכובע לבן קלישאתי. הוא זורק את ראשו לכיוונך בחביבות מתגרה כמו מי ששמח על ההזדמנות להתרועע סוף סוף עם מישהו בסביבת גילו. הוא שואל אותך מה אפשר להכין לך ומיד עונה לעצמו - מרגריטה. הוא יוצא למלאכה בנמרצות מפתיעה. אתה מוצא שעוד לא נדרשת לדבר. מגבת קטנה מנסה לנוח על שכמו אבל זו מתחלפת תחתיה כל כמה שניות תוך כדי הצלפות חביבות בגבו כדרך אגב. נראה שזו הדרך של הבחור להמריץ את עצמו. דיבורו גם הוא נורה בקבוצות מצומצמות ומהירות של מילים. הוא נראה טיפוס די לחוץ יחסית למראה שהוא מאמץ לעצמו, אתה מהרהר. הוא שואל אותך אם הכול בסדר. אולי הוא ראה משהו ואולי הוא סתם שאל, בכל מקרה אתה עונה שבסדר. הוא מזהה מבטא ושואל אותך מאיפה אתה. אתה אומר שממילא אבל אמא ממקסיקו ומסביר שבאתם לחתונה ומהר מאוד אתה מתוודה על השפעת בתחושת אשמה חדשה שפיתחת. הוא צוחק ואומר שלא אכפת לו, הוא לא מפחד להידבק. שני שוטים של טקילה ואתה תהיה בריא, הוא מבטיח. המרגריטה מוכנה ואתה נזכר שאתה לא יכול לחייב את כרטיס החדר שלך שממילא לא נמצא עלייך. אתה שואל בחשש אם אפשר לשלם במזומן אבל אז אתה תופס את הראש ומודה שגם אין עלייך מזומן. הוא חוכך בדעתו במשך כמה שניות וממלמל את האופציות הלא קיימות: תשלום במזומן, חיוב כרטיס. לאחר כמה שניות הוא מגיע למסקנה שאין סיבה להיצמד לכללים ושהמרגריטה הזו על חשבון הבית, וכמו כדי לסמן את הברית שנוצרה הוא מכין לעצמו גם מרגריטה ומוסיף שני שוטים של טקילה וכעת אתם שותפים לפשע. השיחה ביניכם מתגלגלת. כמה פשוט לדבר עם בן אדם. האף שלך סתום מהשפעת ומהבכי והפה שלך צרוד אבל למזלך בן בריתך הוא דברן גדול והוא מספר לך על כל הבנות שמגיעות לכאן עם ובלי החברים שלהן ואיך זה בעצם לא משנה כי כולן פה מחפשות ליהנות, הוא מבטיח וקורץ לך. כן כן, הוא אומר, כולן אוהבות ליהנות, כי אלה החיים, הוא מסביר ומדגיש נקודה כלשהי. אלה הם החיים הוא חוזר ואומר ומנסה לשכנע אותך באמיתות שגילה על העולם ממקומו על הבר. אתה שואל אותו כמה זמן הוא כבר עושה את זה ולהפתעתך הוא משיב שרק כמה חודשים. בכל זאת הוא נחוש לספר לך על אמיתות נוספות שהוא גילה מלבד "כולן רוצות ליהנות מהחיים". למזלו, אתה מוכן לקבל כרגע כל סוג מידע שימטירו עלייך. משהו בתמימות המטופשת של הבחור השמח הזה משפיע עלייך ולראשונה בימים האחרונים אתה לא רק מדביק - אתה גם נדבק. הוא מספר שקוראים לו צ'יצ'ו שזה קיצור של חסוס ושהאמריקאיות חושבות שזה ממש מוזר. המילה אמריקאיות מדליקה אצלו נורה ששולחת אותו לסיפור מוכן מבעוד מועד על שתי אמריקאיות שהגיעו לכאן וביקשו ממנו "קובה ליברה" אבל הוא שיכנע אותן לשנות את הבחירה למרגריטה (בשלב הזה אתה מתחיל לחשוש שאין הרבה אופציות כאן כבר). הוא ממשיך ומספר איך הן אהבו את המרגריטה שלו ואז, וכאן אתה מפסיק להאמין לסיפור ברגע, הוא עלה עם שתיהן לחדר שלהן. צ'יצ'ו לא בדיוק עונה להגדרה של ברמן לטיני לוחט מהחוף. הוא נראה יותר כמו מסלק כדורי טניס לקבוצות חובבים בנופש של גיל הזהב. הוא קולט את הספקנות בפנייך ונשבע לך בסנטה מריה דה גואדלופה שהוא דובר אמת ורק אמת. השפע הדליל והילדותי על פניו מרמז שהוא משקר אבל העיניים החומות הענקיות שלו נשבעות אמת. אתה לא רוצה לנפץ את אשליית הקרבה וליצור חיכוך (ולסבך אותו עם הכניסה הקתולית) ואתה בוחר להאמין לנער הזה שככל שעובר הזמן אתה משתכנע שהוא דווקא צעיר ממך. אתה נמנע

משאלת הגיל מאותם טעמי ניפוץ אשליה ושואל אותו במקום איפה כל האורחים. זו לא העונה, הוא אומר, אבל דווקא יש כמה בנות למעלה, הוא מצביע לכיוון הכללי של החדרים. בזמן שהוא פורט בפנייך את הקומות השונות במלון מגיחה מהשביל נערה שחומה יפיפייה עם קצוות שיער אדומים. היא לובשת ג'ינס קצר וביקיני בלבד – המראה האולטימטיבי מבחינתך. צ'יצ'ו קולט את תשומת הלב של מאזינו נמשכת ממנו ופולט גיחוך קטן. הוא קורא לבחורה מרחוק, למרבה מבוכתך, ואתה מופתע לראות שהיא דווקא נענית לקריאה ופונה לכיוון הבר. כשהיא מגיעה מציג אותה צ'יצ'ו בתור מארי-לוס. היא באה להחליף איתו משמרות. השקיעה מתקרבת ועוד מעט יגיעו אנשים, הם מסבירים לך, ומארי-לוס היא ברמנית משכמה ומעלה (והיא יודעת להכין הרבה יותר ממרגריטות, אתה מוסיף בינך ובין עצמך). מארי-לוס לא מתרגשת מהמבוכה שלך וזה מרגיע. אולי היא ציפתה לבלות את החפיפה רק עם צ'יצ'ו ושמחה על השינוי המרענן בתוכנית. צ'יצ'ו מספר לה שאתם מנסים למצוא לך מישהי, דבר שבשום אופן לא עלה בשיחה עד כה. בכל יום רגיל היית מוחא בתוקף ומנסה לשמור על פאסון מול הבחורה הקורנת שמולך אבל היום אתה מרגיש פגיע מספיק כדי לזרום עם מה שלא יהיה. אתה רוצה לתת לשמחת החיים הלא מוסברת של צ'יצ'ו להשתלט עלייך, ואתה עומד שם שעון על הבר ומחייך בכניעה משועשעת למארי-לוס. נראה שהיא נהנית מהנוכחות שלך. אתה מרגיש טוב עם עצמך ולראשונה בימים האחרונים אתה לא מרגיש חולה כל כך. מארי-לוס מספרת לך את מה שכבר ידעת, שצ'יצ'ו יודע להכין רק מרגריטות. היא מחמיאה לספרדית שלך ואומרת שהיא טובה יותר משל צ'יצ'ו. הוא מצידו מקבל בחיבה את הבדיחות על חשבוננו ומכין לשלושתכם סיכוב מרגריטות-אה-לה-צ'יצ'ו נוסף. מארי-לוס מכינה קוקטיילים שאחר מרכיביהם אתה לא עוקב וכשאתה שואל מה היא הכינה היא עונה בפשטות "טקילה". יש לה שיניים לבנות ושרות ושתי שיניים קדמיות קצת בולטות שמשוות לה מראה נערי. שיער הקארה שלה חלק וסתור מהרוח ופס אדום בוחק בו. עיניה חומות ומלוכסנות מעט, עורה שחום ועצמות הבריה שלה בולטות. החיוך שלה נעים לך והקלות שבה היא מגחכת על אומנותה ופותרת אותה במילה "טקילה" שובה אותך. אתה מביט בעיניה רגע אחד ארוך עם חיוך מטופש ומעט שיכור בין שפתיך וצ'יצ'ו לא מפספס את זה. הוא נוער ומשמיע קולות משונים שלא הכרת, מעין צלילי סלנג בסגנון מכוונת קוינו שאיכשהו מבטאות אצלו משהו מעולם החיזור. קצ'ינג קצ'ינג. מארי-לוס משתיקה אותו. היא משתלטת על העמדה וצ'יצ'ו עובר לשבת לידך. אתם מעבירים דקות ארוכות בדיבורים שטחיים על רקע מוזיקת רוק שצ'יצ'ו מתעקש להכיר לכם. הוא מתגלה כטיפוס די מוזר, הבחור הזה, ואתה מוצא שקשה לך לקטלג אותו. מארי-לוס מספרת שהיא רוצה לעבור לקנדה ובינתיים היא חוסכת כסף, אבל זה לא פשוט כי היא גם עוזרת לאמא שלה. אמא של מארי-לוס עובדת כעוזרת באחד מבתי המלון בסביבה ולפתע אתה נחרד מהמחשבה שאולי זו יכולה להיות אניטה העוזרת-משרתת שעובדת אצלכם. הבדלי המעמדות פתאום נראים שייכים לסיפור אחר ואתה מספיק שיכור כדי לפתוח את הנושא עם מארי-לוס. אתה אומר משהו על זה שזה מוזר לך שיש עוזרות שמוכנות למלא כל גחמה שלך ומספר לה ולצ'יצ'ו שבישראל זה לא ככה. שני החברים החדשים שלך שואלים אותך כמה שאלות על ישראל ואתה עונה כמה תשובות ואז פולט ששם, בישראל, מארי-לוס יכולה להיות דוגמנית או שחקנית בלי שאלה בכלל. צחוק ברברי ומעט גברי פורץ מגרונה והיא לא מגיבה מעבר לכך. השמש כבר הפסיקה להיות כדור. היא מתחילה להשתטח מעבר לאופק ולשלוח זרועות אחרונות ודרדרות לכל ענן בסביבה. השפעת שלך מפנה מקום לאדמומיות אלכוהולית בפנייך ואתה נראה כמו ענגבייה מנוזלת, אתה פשוט יודע את זה. אורות צהובים נדלקים בבר (או שכבר נדלקו מקודם?) והנה מגיע זוג גמלאים שמזמינים ג'ין עם משהו. לאחר כמה דקות מגיע איש נוסף עם כרס בירה ומזמין, הפתעה, בירה. צ'יצ'ו נאלץ ללכת לעבודתו השנייה – קיפול כיסאות בחוף, ומארי-לוס מטפלת באורחים החדשים. חבורה מבוגרת נוספת מתקרבת לבר ואתה מרגיש שהגיעה השעה להיפרד. עדיין מבושם מאלכוהול, אתה שולח חיוך פרידה רב משמעות למארי-לוס העסוקה, מקבל אחד בחזרה והולך אל החוף. אתה מוצא שם את צ'יצ'ו המזמזם לעצמו ונותן לו חיבוק שיוצא קצת רגשני מדי. אתה בסדר עם זה. חוף הים חשוך ובמהרה הוא יהיה שחור לחלוטין. הירח קטן הלילה ואורו חיוור, אף אחד לא יכול לראות את החיוך שאתה מחייך לעצמך. אתה הולך לאורך החוף, נותן למים לשטוף את רגלייך. אתה הולך זקוף ובמהירות ולוגם את הרוח החמימה מסביבך. מחר אתה תרגיש את השפעת, אולי אפילו כמו ביום הראשון, אבל ברגעים האלה אתה מרגיש חזק כמו שור. הדמעות מהדרך הלך נספגו בחול כבר מזמן. המפגש עם אנשים עשה לך טוב. אתה לא מרגיש בבית אבל אתה גם לא מרגיש געגועים. אתה תוהה מה הייתה הסיבה לעצב שהרגשת קודם. אתה מגלגל את המילה דיכאון על השפתיים וצוחק בינך לבין עצמך על רצינותה. כזאת חשיבות עצמית יש לה! כמה שהיא הפחידה אותך קודם וכמה שקל לך להתגבר עליה עכשיו. אתה יודע שזה זמני, אתה מכיר את זה. אתה יודע שחוויה כזו של אחר צהריים יכולה להחזיק אותך במשך כמה זמן, אבל מתישהו היא תתפוגג וכוחה יעלם. אתה מסתכל שמאלה על

כל המלונות שפספסת בדרך לכאן ומתרשם מכמות החופשות, החברויות ומערכות היחסים שמתרחשות שם. תחושה מגמדת מפלחת אותך כחרב פיפיות - צניעות מרגיעה משולבת עם אפסיות. כמה ארוך החוף... שביל עקבות לא נגמר אתה משאיר מאחורייך. ייקח לך עוד זמן לחזור. כולם בטח אוכלים עכשיו ארוחת ערב, אולי כבר סיימו. אתה קצת רעב. ייקח לך עוד זמן. קח את הזמן.